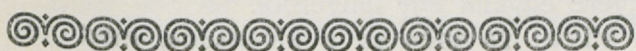

sekre, majd Csulej Ancára került a sor mint rendes napszámos lányra, aki azon az éjszakán mikor az eset történt szintén a fanján aludt a belső cselédekkel együtt. Csulej Anca, akihez még férfi ilyen kérdést nem intézett, mint a szigorú őrsvezető úr, egészen fehérre vált a félelemtől, mikor a szuronyos puskás csendőr követelte tőle, hogy beszéljen a lopásról, ő szinte megkövülten állott ott és nem tudott egy szót sem felelni, csak azt nyögte ki: Ja nejem zlogyi pán, nem vagyok tolvaj. A többi cselédek is vallottak valamit rá és így történt, hogy egy vasárnap reggel csendőrök között haladt végig Lipcsepolyána faluján Csulej Anca.

A templom előtt nagy csoportban verődött össze a falu népe, ott voltak mind a hajadon lányok, a legények és ott volt Marisinec Vaszily és beszéltek, suttogtak és csúfolták a leányt, aki elvesztette a becsületét.

Nem volt többé senki sem mellette, elfordult tőle az egész falu, mert bűnbe esett, gyalázatba. Hiába is nem bizonyosodott rá semmi Csulej Anca számára, nem maradt más menedék mint a nagyág vize, amely a huszti partokat nyaldossa erős rohanásban, amely harmadnap kivetette magából... Mert a ruhén faluban is kényesek az emberek a becsületre.

Szonet utoljára.

Irta: Szabó István.

Piros szívem, még lángoló rubintvár,
Lobogj, dobogj erősen és vadul,
Egy lány hideg szíve tán lángra gyúl
S gyémántjaiból végre rád is hint már.

Csak még egyszer mutasd meg, mily meleg vagy,
Mimeld a vérparázstól izzó kallant,
Hazudd a lángtengert, az olthatatlant,
Csak egyszer, míg vérfolyócskád be nem fagy.

Lobbanj még egy rémes utolsót,
Szívéről tán lepattan a varázs,
Ha nem, hamvadjon el a vérparázs.

Haljon ki benned minden dobogó dal,
Omolj össze feketült lobogóval
S korhadj el megtöltvén egy rossz koporsót.

Vica.

Irta: Sütő István.

ELSŐ JELENET.

(Parasztház konyhája. A konyhán téglakemence, ennek közepén nyitott tűzhely. A tűzhely fölött háromágú vaslábon kisebb fajta bogrács van. A bogrács alatt pattog a tűz. A tűzhelyre rákönyököl egy menyecske és belebámul a tűzbe. A konyháról kilátni az udvarra. A tűz rávilágít az udvaron egy almafára. A szomszédasszony hangja hallatszik, de maga még nem látható, mer nem ért a konyhaajtóhoz.)

„Nem láttatok itt egy kese malacot?”

(Az asszony alakja föltünik a konyhaajtóban.)

„Te vagy az Vica? Jó estét.”

Vica (főlegyenesedik a tűzhelyről): Jó estét. Malacot keres?

Szomszédasszony: Azt, gyerekem, a szoktatós malacunkat, az ártányt. Egészen kese-szinű, csak farktőben volt rajta egy fekete folt, meg az egyik füle volt lecsufázva, a multkor harapta le a csösz kuttyája, hogy az Isten pusztítsa el.

Vica: Nem láttam.

Szomszédasszony: Mit csinálsz?

Vica: Vacsorát készítek.

Szomszédasszony: Mi jó lesz?

Vica: Gulyás. Az uram igen szereti.

Szomszédasszony: Jó is az Vica, különösen ha az ember jóllakhatik belőle.

Vica: Tudja édes néném, elegendőt kell belőle főzni.

Szomszédasszony: Milyen piros az orcád!

Vica: A tűztől.

Szomszédasszony: Olyan vagy, mint a kinyilt rózsa.

Vica (egy kis kacérsággal): Annál jobban köllök az uramnak.

Szomszédasszony: Jaj, de helyes is vagy szentem! Hát aztán szeret az urad?

Vica: Ha nem szeretne, nem vett volna el.

Szomszédasszony: Milyen jól is jártál Vica. Ilyen fiatalon a magad asszonya lettél. Megvan a nagy gazdaság, az a sok szép állat, majorság, aztán se ipad, se napad.